

naturlig Vis havde holdt hende oprejst, lagde en fremmedartet Strenghed i Ansigtstudtrykket, navnlig i de dybtliggende, ligesom synsk fremadstirrende Øjne.

Ovrraskelsen forvirrede Per. Og det Blik, der nu mødte ham fra disse Øjne, og den Maade, hvorpaa Moderen, da han nærmede sig, ligesom afværgende udstrakte Haanden, gjorde ham endnu mere raadvild. Det var, som ventede hun en angergiven Tilstaaelse af ham; og i nogen Tid stod de overfor hinanden som et Par Støtter. Dog, Moderfølelsen vandt tilsidst Overmagten. Mens Taarerne randt ned over hendes Kinder, tog hun hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede ham paa Panden.

Signe, der havde rejst sig, hjalp hende derpaa til Sæde i Armstolen ved Siden af Sengen.

„Saa er du virkelig kommen, Peter Andreas,“ sagde hun her i en foroverbøjet, halvt bortvendt Stilling og med Haanden for Øjnene, som om hun alligevel ikke rigtig taalte Synet af ham. „Hvorfor kom du ikke før? ... Nu er det maaske for silde.“

Der var noget i dette Udbrud, der fik Per til at lytte. „For silde“ — tænkte han. De havde altsaa virkelig til det sidste haabet paa en Forsoning. De havde opfattet hans Hjemkomst som en Bodsgang — —.

Moderen begyndte igen at tale; men i det samme kom Sygeplejersken ind fra Dagligstuen tilligemed en ældre Mand.

Det var Huslægen, der kom paa sit daglige Formiddagsbesøg. Paa et Tegn fra Moderen trak Signe og Per sig bort, og Sygeplejersken lukkede Døren til efter dem.

*

*

*

Per saae slet ikke Moderen mere den Dag, og i det hele blev hans Tilbagekomst ikke den Begivenhed, som den under andre Omstændigheder vilde være bleven. Faderens Tilstand optog naturligt alles Sind og Tanker, og trods Stilheden herskede der stor Travlhed i Huset. Snart skulde der varmes Omslag, snart hentes Medicin, for ikke at tale om, at der idelig indløb Bud fra Folk omkring i Byen med Forespørgsler om den Syges Befindende. Desuden ventedes der i Løbet af Dagen endnu to at de borteværende Søkende, nemlig den Broder, der var Ka-